

неможливість вести прицільну стрільбу на відстані 5-10 м. Таким чином, обрізу не притаманні вищезазначені ознаки гладкоствольної мисливської рушниці [1, с. 32]. Як свідчить практика, обріз, виготовлений з гладкоствольної мисливської рушниці, стає легкою короткоствольною зброєю, яка є зручною для приховування, є непомітною для оточуючих при носінні і є зручною для раптового застосування чи використання при нападі чи обороні.

Для вирішення питання про те, чи є відповідні предмети вогнепальною чи холодною зброєю, радіоактивними, хімічними, біологічними, вибухонебезпечними матеріалами, речовинами, предметами, бойовими припасами, вибуховими пристроями, вибуховими, їдкими або легкозаймистими речовинами, а також для з'ясування їх придатності до використання за цільовим призначенням, потрібні спеціальні знання, тому обов'язково призначається експертиза. Для з'ясування лише придатності предмета до використання за цільовим призначенням достатньо участі спеціаліста [2].

Особливістю вищезазначених предметів є той факт, що поняття і сутність жодного з них у положеннях КК не розкриваються, тому при подальшому аналізі вказаних предметів необхідно користуватися підзаконними нормативно-правовими актами.

Список використаних джерел:

1. Тихий В.П. Злочини проти суспільної (загальної) безпеки. Консп. лекцій Харків, 1996. 69 с.
2. Постанова Пленуму Верховного Суду України № 3 від 26.04.2002 р. «Про судову практику в справах про викрадення та інше незаконне поводження зі зброєю, бойовими припасами, вибуховими речовинами, вибуховими пристроями чи радіоактивними матеріалами» URL: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/v0003700-02>
3. Навроцький В. Злочини проти громадської безпеки, громадського порядку та народного здоров'я : лекції для студентів юридичного факультету. Львів, 1997. 26 с.

Студент 1-го курсу Факультету № 2 ННІ№3
НАВС

Гранцев Олексій Дмитрович

ОСОБЛИВОСТІ ЕСТЕТИЧНОЇ КУЛЬТУРИ ЮРИСТА

Вперше у науковий обіг термін «естетика» ввів (1750 р.) німецький філософ О. Г. Баумгартен. Нині існує багато визначень цього поняття, які так чи інакше пов'язані з поняттям почуттєвого сприймання людиною реального світу. Естетика — наука про природу й закономірності естетичного освоєння дійсності. Загалом — це естетичне пізнання, яке слугує важливим чинником духовності людини.

Юрист не може бути тільки обізнаним в правовій практиці і все. Він має бути розвинутим різнопланово. Юрист має бути гармонічною особистістю, який відчуває межу прекрасного і потворного тощо.

До чинників, які формують рівень естетичної свідомості, традиційно відносять естетичне почуття, естетичний смак, естетичний ідеал. Тобто йдеться про формування певної культури, зокрема естетичної. Естетична культура – це сукупність естетичних цінностей, які існують в суспільстві, способи і засоби їх створення та освоєння, хоча сама естетика є наукою про становлення чуттєвої культури людини [2].

Специфіка службової діяльності юриста полягає загалом у тому, що відбувається інтеграція почуттєвого та раціонального, тобто виникає своєрідний діалог між ними, на основі якого сприйнята інформація входить у почуття чи залишається на чуттєвому рівні, без дії вищих психічних процесів. Отже, маємо справу з двома аспектами естетичної культури: зовнішнім і внутрішнім. Звичайно, більш цінним для професійної діяльності є внутрішній аспект. Тому виправданим у багатьох випадках є поняття «естетично-почуттєва культура юриста». Саме такий вид культури ми обрали об'єктом дослідження.

Під естетичною культурою юриста розуміється почуттєвий вплив «діалогу мистецтва» і законів краси у правовій естетиці на формування професійної правосвідомості

фахівця-юриста та його поведінку з метою пізнання та кваліфікованого вирішення ним правових ситуацій.

Розглянемо складові елементи естетичної культури юриста та механізм їхньої дії. По-перше, «діалог мистецтва» і закони краси певним чином впливають на формування правосвідомості юристів. Цей вплив відбувається лише у правовій естетиці, тобто в правовому колі, у полі професійної діяльності юриста, де власне потрібна його професійна правосвідомість. Крім цього, він здійснюється на почуттєвому (дуже витонченому) рівні, оскільки естетичне сприймання правових явищ відбувається через органи почуттів.

Науковці виходять із того, що мистецтво є провідним компонентом естетичної культури юриста, адже воно виникло з потреб людини як засіб усвідомлення себе у світі, своїх зв'язків з навколишнім середовищем. Воно створює особливий духовний світ людини - світ краси та емоцій [1].

Красу треба вміти бачити, чути і до того ж знати, що це поняття змінне. Критеріями відчуття краси може бути реакція заінтересованих осіб та власне сумління. Головним джерелом краси є правосвідомість юриста. Звісно, треба враховувати, що, по-перше, знання юриста про теоретичне існування законів краси у Всесвіті позитивно впливає на формування його правосвідомості, по-друге, намагання здійснювати професійні дії за законами краси залежить від рівня правосвідомості юриста. Іншими словами, у першому випадку первинним є закон краси, а у другому — правосвідомість. Така взаємозалежність краси і правосвідомості сприяє налагодженню суспільних відносин.

Дослідники доводять, що спорідненість краси та істини в цілісному перетворенні людини і світу спричинюється до просвітлення душі, а значить, до профілактики правопорушень, налагодження цивілізованого правопорядку у суспільстві [2].

Нарешті, естетична культура наповнює і систематизує юридичний досвід правника. Ця функція ніби доповнює естетичними почуттями професійні якості і у такий спосіб сприяє розвиткові аналітичного мислення, здатності використовувати набутий почуттєво-емоційний потенціал з метою оптимального врегулювання правових відносин у суспільстві.

Список використаних джерел:

1. Особливості естетичної культури юриста [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://osvita.ua/vnz/reports/culture/10541/>
2. Особливості та зміст естетичної культури особистості [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://www.br.com.ua/referats/Culture/27180.htm>

Студент 2-го курсу ННІЗДН НАВС
(Кропивницьке відділення)

Гудим Олена Володимирівна

РІЗНОМАНІТНІСТЬ ВИЗНАЧЕНЬ ЗЛОВЖИВАННЯ ПРАВОМ

На сьогоднішній день існує велика кількість досліджень пов'язаних з визначенням терміну зловживання правом, але, незважаючи на це, питання залишається актуальним у сучасній науковій доктрині.

Внаслідок значної шкідливості для суспільних відносин потребує особливої уваги з боку як юридичної науки, так правотворчих та правозастосовних органів та інших суб'єктів. Тому стримування зловживання правом – це боротьба не з самою поведінкою, а з конкретними проявами правової поведінки, що завдають шкоди суспільству, особі та державі.

У теорії права визначають наведені нижче основні підходи до розуміння зловживання правом [2]: - реалізація наданих повноважень з порушенням встановлених законом меж, внаслідок чого спричиняється шкода іншим учасникам суспільних відносин. – реалізація наданих повноважень з порушенням встановлених законом меж, внаслідок чого спричиняється шкода іншим учасникам суспільних відносин. - реалізація суб'єктивних прав у встановлених законом межах, але всупереч їх призначенню, що спричиняє шкоду іншим учасникам суспільних відносин (на думку А.С. Шабурова). - форма здійснення права всупереч його призначенню, за допомогою якої спричиняється шкода іншим учасникам